

Τὸ ποῶδες φυτὸν σιληνὴ ἢ ὠτίτις (silene otites) τοῦ γένους τῆς σιληνῆς (silene) τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae). [**]

άσπροκάστανος ἐπίθ. Κίμωλ. Σῦρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καστανός.

Ὁ ἔχων χρώμα ἐν μέρει λευκὸν καὶ ἐν μέρει καστανόν, ἐπὶ αἰγῶν ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροκάστανος κατοίκε Κίμωλ.

άσπροκάττης ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Οὐδ. ἄσπροκάτ' Πόντ. (Χαλδ.) ἄσπροκάτ'κον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄσπροκάττικο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. κατ'ζίν.

1) Λευκομέτωπος ἢ ὁ ἔχων λευκὸν στίγμα εἰς τὸ μέτωπον ἐνθ' ἄν.: Αἰνίγμ.

Μαυροκάτ' καὶ ἄσπροκάτ' | καὶ τῇ ἡλ' κακάτ' (οἱ ἄνθρακες) Χαλδ.

Ἀσπροκάτ' ἀγέλαδα | δὲκ' τ' ὀρμάν' καὶ κατηβαίνει (τὸ ξυράφι) Κερασ. Συνών. ἄσπροκούτελος 1. 2) Μεταφ. ὁ ὢν ἢ ὁ ἀναδεικνύμενος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀμεμπτος Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἄσπροκούτελος 2. ἄσπρομούτσουνος 2, ἄσπροπρόσωπος 2.

άσπροκατίζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. κατ'ζίν.

Εἶμαι ἢ ἀναδεικνύομαι εἰς τὰς ἐνεργείας μου ἀμεμπτος.

άσπροκαύκαλος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. καύκαλο.

Ὁ ἔχων λευκά στίγματα ἐπὶ τοῦ τριχώματος τοῦ κρανίου, ἐπὶ προβάτων καὶ αἰγῶν: Ἀσπροκαύκαλη αἶγα-προβατῖνα.

άσπροκαύκαρος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καύκαρος.

Ὁ λευκὸς τὸ τρίχωμα καὶ ἄνευ κεράτων, ἐπὶ βοσκημάτων.

άσπροκέντη ἢ, Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ρ. ἄσπροκεντῶ ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. κεντῶ. Περί τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λ. ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 1 (1939) 23.

Ἀσπροκέντημα, δ ἰδ.

άσπροκέντημα τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. κέντημα.

Κέντημα με λευκὴν κλωστήν. Συνών. ἄσπροκέντη, ἄσπροκέντιν 1.

άσπροκεντημένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Βωμ. 76.

Μετοχ. τοῦ ἁμαρτ. ρ. ἄσπροκεντῶ.

Ὁ κεντημένος με λευκὴν κλωστήν: Ποίημ.

Τὸ μαντήλι θέλω τ' ἄσπροκεντημένο

ποῦ μ' ἐκεῖνο ἀνάερη σέρνεις τὸ χορό.

άσπροκέντιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἄσπροκέντι Πελοπ. (Ἀρκαδ.) —Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. κεντῶ.

1) Ἀσπροκέντημα, δ ἰδ., Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ λευκὸν ὕφασμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου διὰ λευκῆς κλωστῆς ἢ μετὰ τῆς εἶναι κεντημέναι ποικίλαι διακοσμήσεις Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ.)

άσπροκέρασσο τό, ἁμαρτ. ἄσπροτδέρασσο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. κεράσι.

1) Κεράσιον χρώματος λευκάζοντος καὶ ὑπερύθρου. Συνών. ξανθοκέρασσο, πετροκέρασσο. 2) Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ ἀνωτέρω κεράσια.

άσπροκεράτουλλη ἐπίθ. θηλ. ἁμαρτ. ἄσπροκεράτουλλη Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κερατούλλης.

Ἡ λευκὴ τὸ τρίχωμα καὶ φέρουσα κέρατα, ἐπὶ προβατίνας. Συνών. ἄσπροκερατσούνα.

άσπροκερατούνα ἐπίθ. θηλ. ἁμαρτ. ἄσπροκερατσούνα Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κερατούνα. Περί τοῦ τ τοῦ τύπ. ἄσπροκερατσούνα ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 49.

Ἀσπροκεράτουλλη, δ ἰδ.

άσπροκέρρι τό, πολλαχ. ἄσπρουκέρ' βόρ. ἰδιώμ. ἄσπρουκέρ' Σαμοθρ. ἄσπροκέρρι ἐνιαχ. ἄσπρουκέρ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. κέρρι.

Τὸ λευκὸν κηρίον.

άσπροκεφαλιάζω ἁμαρτ. ἄσπροκεφαλιάζου Σάμ. ἄσπροκεφαλιάζω Ἀνδρ. ἄσπροκεφαλιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. κεφάλι.

Λευκαίνομαι τὴν κεφαλὴν, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν μεταξοσκωλήκων κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ἀναπτύξεώς των ἐνθ' ἄν.: Τὸ μαυρὶ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες ἄσπροκεφαλιάζει Ἀνδρ. Ὑπποκρίτης τὸ καματερό Ρόδ.

άσπροκέφαλος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀξ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἄσπρουκέφαλος Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν.) κ.ά. ἄσπροκίτ'έφαλος Σκῦρ. ἄσπροκίτ'έφαλος Πόντ. (Ὁφ.) ἄσπροκίτ'έφαλο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. κεφαλὴ ἢ κεφάλι.

1) Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς κεφαλῆς λευκὸν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ.): Ἀσπροκέφαλη χῆνα πολλαχ. Ἀσπροκέφαλη προβατῖνα Πελοπ. (Μεσσ.) Ἀσπροκίτ'έφαλο πρόβατο Σκῦρ. Γέρωσ ἄσπροκίτ'έφαλος Ὁφ. || Αἰνίγμ.

Ὁ πάππο μ' ἄσπροκέφαλος | κεῖται κατακέφαλος (τὸ πρᾶσον) Οἰν. 2) Οὐς., ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ ὁ Τοῦρκος (διὰ τὸ λευκὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς) Καππ. (Ἀξ.) β) Ὁ ἱμάμης, ὁ χότζας (διὰ τὸν αὐτὸν λόγον) Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν.) 3) Οὐς., ὁ μεταξοσκώληξ κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ἀναπτύξεώς του ὅτε εἶναι ἡλικίας τεσσάρων ἕως πέντε ἡμερῶν Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Συνών. ἄσπραδάκι 2, ἄσπροκεφαλούδι 4) Ἀρσεν. καὶ οὐδ. οὐς., τὸ φυτὸν ἄμμι τὸ μεῖζον (ammi maius) τοῦ γένους τοῦ ἄμμεος (ammi) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae) με σκιάδια λευκάζοντα (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 446) πολλαχ.

άσπροκεφαλούδι τό, Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπροκέφαλος.

Ἀσπροκέφαλος 3, δ ἰδ.

άσπροκιτρινίζω πολλαχ. ἄσπροκιτρινίζου πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπροκίτρινος.

Καθιστῶ λευκὸν καὶ κίτρινον, ὠχρόλευκον ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἡλῖος ἄσπροκιτρινίσει τὸ ροῦχο πολλαχ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι λευκὸς καὶ κίτρινος, ὠχρόλευκος ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροκιτρινίσει ἀπὸ τὸ φόβο τῆς πολλαχ. Ἀσπροκιτρινίσαν ἀπὸ τὴν ἀναλαμπὴ ποῦ ἔβγανε τὸ χρυσάφι ἸΠολυλ. Διηγ. 36.

άσπροκίτρινος ἐπίθ. σύνθ. ἄσπροκίτρινους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κίτρινος.

Λευκὸς καὶ κίτρινος, ὠχρόλευκος ἐνθ' ἄν.: Ἐγινε ἄσπροκίτρινος σὰν τὸν ἐδίωξες Λεξ. Δημητρ. Τ' ἄσπρα μάτια τῆς

ἄρρωστης ἔπαιρναν καὶ ἀναλαμπές... ἀσπροκίτρινες ΚΧρη-
στομ. Κερέν. κούκλ. 48. Συνών. ἀσπροκορόκινος.

ἀσπροκλαδο τό, Χίος (Βολισσ.) — Λεξ. Βλαστ. 460.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κλαδί.
Εἶδος θύμου (thymus) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (la-
biatae).

ἀσπροκοίλης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροκοίλης Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κοιλιά.
Ὁ ἔχων λευκὸν τὸ τρίχωμα τῆς κοιλίας, ἐπὶ βοός.

ἀσπροκοκκινί τό, ἀμάρτ. ἀσπροκοκκινί Ρόδ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κοκκινί.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ μαλάχης τῆς ἀγρίας (malva syl-
vestris) τῆς τάξεως τῶν μαλαχιδῶν (malvaceae) με ἄν-
θη λευκά. [**]

ἀσπροκόκκινος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ.
Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀσπροκόκκινους βόρ. ἰδιώμ.
ἀσπροκόκκινος πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κόκκινος. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Δουκ.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα ἀποκλίνειν πρὸς τὸ ἐρυθρὸν,
ροδόχρους ἐνθ' ἄν.: Ἄσμι.

Τρυγὸνα μ' ἀσπροκόκκινος κὶ ὄφρυδογαίτανουσαι
(περὶ ἀγαπημένου προσώπου) Κρώμν.

Κὶ ἂν μ' εὖρης ἀσπροκόκκινος, σκῆψε κὶ ἀγκάλασέ με,
κὶ ἂν μ' εὖρης μαῦρος κὶ ἀραχνό, τραῦα καὶ σκέπασέ με
Ἡπ.

Ἀσπροκόκκιν' ἄνθη βγάνει | καὶ καρπὸ σὰ μῆλο κάνει
αὐτόθι. 2) Οὐδ. οὐσ., δίσκος κυβείας φέρων σχήματα
λευκά καὶ ἐρυθρὰ Κεφαλλ.: Φρ. Θὰ παίξουμε τώρα τὸ ἀσπρο-
κόκκινος; (νομίζεις ὅτι θὰ με ἀπατήσης;).

ἀσπροκολάκι τό, Πελοπν. (Πυλ.)
Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας.
Μικρὸς ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

ἀσπρόκολας ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ.
Βοῖρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μεσσ. κ.ά.) ἀσπρόκολα ἢ,
Ἀθῆν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κουρ. Ὁξύλιθ. Ὀρ.) Κε-
φαλλ. Πελοπν. (Ἄνδροῦς. Ἀρκαδ. Κυνοῦρ. Λακων. Λάστ.
Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Μονεμβασ. Πυλ.) Ρόδ. — Λεξ.
Βλαστ. 426 Δημητρ. ἀσπροκόλα Στερελλ. (Ἀράχ. Λε-
βάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρόκολος.

Τὸ πτηνὸν πετροδιάιτος ἢ οἰνάνθη (saxicola oenan-
the) τοῦ γένους τῶν πετροδιαίτων (saxicolae) τῆς τάξεως
τῶν ξηροβατικῶν (passeraceae) με λευκὸν τὸ ὑπὸ τὴν οὐ-
ρὰν πτίλωμα ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἡ ἀσπρόκολα δούλευε κὶ ὁ
κοῦκος τρώει καὶ πίνει (ἐπὶ ραθύμων. Ἐκ τῆς παραδόσεως
ὅτι ὁ κοῦκος θέτει τὰ φά του πρὸς ἐκκόλαψιν εἰς τὴν
φωλεὰν τοῦ ἀσπρόκολα καὶ ἄλλων πτηνῶν) Πελοπν.
Συνών. ἀσπροκολῆς 2, ἀσπροκόλι, ἀσπροκολίδα,
ἀσπροκολῖνα, ἀσπρόκολος 2. [**]

ἀσπροκολῆς ἐπίθ. Ἀττικ. κ.ά. ἀσπροκολῆς Σέριφ.
ἀσπροκολῆς ἢ, Πάρ. (Λεῦκ.) ἀσπροκογὰ Σίφν. ἀσπροκολία
Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. κόλος καὶ τῆς καταλ.
-ῆς.

1) Ἀσπρόκολος 1, ὁ ἰδ., Ἀττικ. κ.ά. 2) Οὐσ.,
Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Κύμ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Σέριφ.
Σίφν.

ἀσπροκόλι τό, Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ. Κόκκιν.
Λογγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας.

Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

ἀσπροκολίδα ἢ, Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

ἀσπροκολῖνα ἢ, Ἴος Κέως Κύθηρ. Κύθν. — Λεξ.
Βλαστ. 426.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας καὶ τῆς καταλ. -ίνα.

Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

ἀσπροκολοκῆς ἢ, ἀμάρτ. ἀσπροκολοκῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπροκόλοκον.

Ἡ Ἱταλικὴ παραλλαγή κολοκύνθης τῆς κοινῆς (cucur-
bita pepo) τοῦ γένους τῆς κολοκύνθης (cucurbita) τῆς τί-
ξεως τῶν κολοκυνθιδῶν (cucurbitaceae). [**]

ἀσπροκόλοκον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κολόκιν.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀσπροκολοκῆς.

ἀσπρόκολος ἐπίθ. Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Δαρ-
δαν. Εὐβ. (Κουρ.) Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Λιμν. Μάδυτ.)
Κέως Λευκ. Κρήτ. Μήλ. Νάξ. (Κορων.) Πελοπν. (Αἰγ. Λα-
κων. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Πύργ. Σουδεν. Τριφυλ.) Πόντ.
(Κερασ.) Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Περίδ.
Βυζ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 426 Πρω. Δημητρ. ἀσπρό-
κολους Θεσσ. (Καρδίτσα.) Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀσπροκόλης ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κόλος. Τύπ.
ἀσπροκόλος καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν τὸ περὶ τὰ ὀπίσθια μέρος, ἰδίᾳ ἐπὶ
ζώων καὶ πτηνῶν Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγ.) Πόντ. (Κερασ.)
Σέριφ. — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.: Ἀσπρόκολος ῥινός (εἶδος
ἐρινεοῦ) Σέριφ. Ἀσπρόκολος τράος Κρήτ. Ἀσπρόκολα αἶγα
αὐτόθι. || Φρ. Ἀσπρόκολο! (ἐνν. ποτήρι. Φράσις συμποτικῶν
πρὸς ἀλλήλους δηλοῦσα τὸ μέχρι τρυγὸς πίνειν. Συνών.
φρ. ἄσπροπάτο) Αἰγ. Συνών. ἀσπροκολῆς. 2)
Οὐσ., ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ., Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Δαρ-
δαν. Εὐβ. (Κουρ.) Ζάκ. Θεσσ. (Καρδίτσα.) Θήρ. Θράκ. (Λιμν.
Μάδυτ.) Κέως Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Μήλ.
Νάξ. (Κορων.) Πελοπν. (Λακων. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Πύργ.
Σουδεν. Τριφυλ.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Σῦρ.
Χίος — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 426 Πρω.
Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. 3) Ἐν τῇ συνθημα-
τικῇ γλώσσῃ μετάλλινον πινάκιον Ἡπ.

ἀσπρόκομμος ὁ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κομμός.

Σχισμὴ ἐν μαρμαρωρυχείῳ εἰσχωροῦσα εἰς βάθος καὶ
διατηροῦσα εἰσέτι τὸ λευκὸν χρῶμα τοῦ μαρμάρου (ὄρος
μαρμαρογλυπτῶν).

ἀσπροκοπῶ πολλαχ. ἀσπροκοπάω Κέρκ. Πελοπν.
(Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22(1910) 245 κέξ.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ ἐκ τῆς λευκότητος πολλαχ. Ἀσπρο-
κοποῦν τὰ χιονισμένα βουνά. Ἀσπροκοποῦν τὰ σπῖτα (ἐπὶ τῶν
δι' ἀσβέστου χρισμένων) πολλαχ. Τὰ ροῦχα τοῦ ἀσπροκο-
ποῦσαν ἀπάνω του (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπάλ.

ἀσπροκορίθι τό, (Ἑλλην. γεωργ. 219) ἀσπροκόριθο
Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ.) — ΒΚριμπᾶ Ἑλλην. ἀμπελογρ. 28.

